

indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op- hold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 60:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af faglige organisationers konfliktret over for virksomheder med overenskomst.

Af Mogens Nørgård Pedersen (KD) m.fl.
(Fremsat 20/11 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Kl. 18.00

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det er ca. 2 år siden, jeg stod her sidst i samme anledning, og det er ½ år siden, at jeg på baggrund af den gennemgang af udviklingen i retspraksis, som DA og LO afleverede til Folketinget i sommeren 2003, meddelte, at regeringen ikke havde til hensigt at lovgive på området. Det er en udmelding, som jeg siden har måttet gentage et par gange. Denne beslutning står vi fast på.

Retspraksis har trods alt ikke stået stille gennem de seneste mange år. Udviklingen bærer præg af større erkendelse af, at arbejdsmarkedet har ændret sig og fortsat vil ændre sig. Også organisationernes rolle ændrer og udvikler sig. På flere områder følger organisationerne med tiden. Det gælder f.eks. i forbindelse med større valgfrihed for den enkelte lønmodtager inden for overenskomsten.

Det er en udvikling, som arbejdsmarkedets parter vel at mærke selv har skabt, måske nogle gange ud fra et lille vink med en vognstang udefra, men den er et fingerpeg om, at den danske model også har en rolle at spille i det 21. århundrede.

Det burde ikke være nogen overraskelse, at regeringen fuldt ud støtter det danske overenskomst- og aftalesystem. Det indebærer bl.a. en anerkendelse af de faglige organisationers ret til at forsøge at indgå kollektive overenskomster via strejke eller blokade, som er en helt grund-

læggende del af det arbejdsretlige system i Danmark.

Vi har i Danmark et helt unikt system på godt, men også nogle gange på ondt. På godt, fordi det er med til at sikre, at det danske arbejdsmarked hele tiden er fleksibelt og dynamisk, og fordi de faglige organisationer i høj grad er medansvarlige for, at forholdene på arbejdsmarkedet følger med tiden. På ondt, fordi disse organisationer ikke altid lever op til deres ansvar, men nogle gange misbruger deres stilling.

Det ser vi jo desværre til tider eksempler på, når der konfliktes over for virksomheder, der allerede har overenskomst med en anden fagforening, og hvor konflikten bærer præg af at være ren og skær magtopvisning. Dette efterlader i nogle tilfælde borgere, virksomheder og sågar små byer med følelsen af, at der bliver gjort vold på deres selvbestemmelsesret og frihed.

Regeringen har derfor stor forståelse og sympati for de intentioner, der ligger bag dette forslag. Jeg skal heller ikke lægge skjul på, at det har været en svær afvejning for regeringen, men en regulering af konfliktretten vil være meget vanskelig og vil fundamentalt ændre den måde, hvorpå vi hidtil har fordelt rollerne på det danske arbejdsmarked. Lovgivningen må være sidste udvej, og der mener jeg ikke vi er nået til endnu.

Regeringen kan ikke støtte forslaget. Lad os nu give det arbejdsretlige system en chance for at vise, at udviklingen på arbejdsmarkedet også afspejler sig i deres vurderinger og afgørelser, ligesom vi skal holde arbejdsmarkedets parter fast på deres ansvar for, at udviklingen følger med tiden. Samtidig vil jeg opfordre til, at visse fagforbund i stedet bruger kræfterne på at få overenskomst på de områder af det private arbejdsmarked, som i dag er helt uden overenskomst.

(Kort bemærkning).

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Når vi Kristendemokrater igen fremsætter det her forslag, er det jo ikke for ingenting, og det er også min opfattelse, at ministeren har forståelse for det. Men så må mit enkle spørgsmål til ministeren blot være: Hvor meget skal der egentlig til, før der skal lovgives på området? For vi har jo set, at sagerne på området faktisk har eskaleret, efter at rapporten fra DA og LO i sommer ligesom indikerede, at nu er der skred i den.

Kl. 18.05